

dan. Eigenlijk mocht hij iedereen wel uit zijn klas. Al had hij het idee dat Anne hem wel érg leuk vond. Anne was best een leuk meisje om te zien. Ze was ook wel aardig, maar hij voelde niets voor haar. Geen *spark* ofzo. Gewoon een vriendin. Hij hoopte alleen echt dat zij niet te veel achter hun vriendschap zag, want dan moest hij haar afwijzen en daar had hij al helemaal geen zin in. Te veel gedoe. Hij had trouwens nog helemaal geen behoefte aan een relatie met een meisje. Zijn leven was al ingewikkeld genoeg zo. Meestal was de klas een gezellig clubje bij elkaar. Ze kletsen regelmatig en de sfeer was goed. Vandaag was het anders. Vandaag hing er een gespannen sfeer. Ze wisten eigenlijk geen van allen bij wie ze vanavond gingen slapen. Ze kenden deze Nederlandse leerlingen niet en ze hadden geen idee of ze ook echt aardig waren. Zijn familie had wél de familie waar hij ging slapen nagetrokken zodra ze de gegevens kregen. Toch vond hij het spannend. Ze wisten niet wie hij was en hij eigenlijk ook niet wie zij waren. Maar ja, dat is wat hij wilde, toch? Hij logeerde bij Emma, maar wie van deze mensen Emma was? Hij had geen idee. Ze waren al een half uur geleden aangekomen, maar echt met elkaar kennismemaakt, hadden ze nog niet. Tegen zijn klasgenoten had hij gezegd dat ze niet mochten vertellen wie of liever gezegd wát hij was. Hij ging zichzelf dan ook voorstellen als Florian: een gewone tiener die een week lang zou verblijven bij een gewoon gezin. Gewoon Florian die in een gezin een week lang een gewone tiener van zestien jaar mocht zijn. Terwijl hij nog maar half luisterde naar wat de Nederlandse docent te zeggen had, kwam een lange jongen het lokaal weer in.

'High tea is ready, sir', zei hij in het Engels.

'Goed, dan is het tijd om naar het lokaal hiernaast te gaan en elkaar beter te leren kennen', zei de Nederlandse docent. Ze stonden op en liepen naar het lokaal ernaast. Daar stonden tafels klaar in groepjes van zes met elk een andere kleur tafelkleed. Bij de deur stond hun eigen docent, heer Muller. Naast heer Muller was mevrouw Weiz en heer Weber ook mee. Heer Weber was eigenlijk zijn beveiligers, maar hij gedroeg zich nu als docent om niet op te vallen. Bij binnenkomst gaf heer Muller iedereen een kleur. Florian liep op hem af.

'Rood', zei heer Muller en tegen Marc: 'Groen.'

Nou, daar stond hij dan. Hoe moest hij nu weten waar hij naartoe moest? Meestal wist hij heel goed te verbloemen dat hij kleurenblind was, maar hij kon toch niet meteen de stomme fout maken door naar de verkeerde tafel te lopen? Wat moesten mensen dan wel niet van hem denken! Het was niet dat hij totaal geen kleur zag, alleen mengkleuren waren echt een probleem. Als

er twee kleuren die op elkaar leken naast elkaar zaten, zoals oranje en rood, dan zag hij niet welke kleur nou welke was. En rood van groen onderscheiden was helemaal een uitdaging. De kleuren leken dan in elkaar over te vloeien en te vervagen.

Marc kwam op hem af.

‘Linksachter, Florian.’

‘Fijn, bedankt, Marc.’

Bij elke tafel stonden al drie leerlingen te wachten. Hij keek naar de tafel die volgens Marc rood moest zijn. Linksachter stonden drie meiden. Een daarvan moest Emma zijn, vermoedde hij. Anne liep er ook heen en Matthias ook. Stiekem had hij gehoopt dat Marc ook in zijn groepje zat, maar helaas. Hij keek nog even om zich heen, voordat hij naar de tafel liep. Vooraan het lokaal stond een rij met tafels met daarop allemaal zelfgemaakte gerechten. Zijn buik knorde bij de aanblik van al dat lekkers. Nu had hij alleen maar meer honger. Hopelijk gingen ze snel eten, maar eerst moest hij zichzelf maar eens gaan voorstellen.

--

Emma had haar wraps met zalm en kipfilet bij het eten vooraan in het lokaal gelegd. Vanmorgen hadden ze de ochtend vrij gehad. Als klas zorgden ze voor een high tea en dus had Emma die ochtend al vroeg in de keuken gestaan. Ze had eerst sushi willen maken, maar uiteindelijk had ze het toch bij wraps gehouden. Nu stond al het eten als een buffet uitgestald voorin het lokaal. Ze hadden de tafels in groepjes gezet en dit was het eerste moment dat ze kennis maakten met hun buddy. Er kwamen twee jongens en een meisje naar hun tafel gelopen. Dat meisje moest Anne zijn, het meisje dat bij Julia ging slapen, en een van deze twee jongens moest dus Florian zijn.

‘*Nice to meet you.*’ De eerste jongen gaf haar een hand. ‘*My name is Matthias.*’

Dit was dus de buddy van Lisa. Goed, ze moest zichzelf natuurlijk wel even voorstellen. Terwijl ze na Matthias ook Anne een hand gaf, keek ze snel langs haar heen naar de jongen achter haar. Oké, knap, niet te knap, een bril die eigenlijk best leuk stond, bruin haar, iets langer zodat het half warrig over zijn hoofd viel, en blauwe ogen. Niet zo knap dat ze geen woord meer kon uitbrengen. Wel erg leuk, *nice*! En gelet op hoe hij met zijn klasgenoten omging, leek hij gewoon normaal.

‘Au’, ze kreeg een por in haar zij van Julia. Oeps, had ze nu staan staren?!

Lekkere start...

'Hello', zei Florian met een geamuseerde blik in zijn ogen en zijn hand nog steeds uitgestoken.

Hoe lang stond hij al voor haar?

'Uh, *hello*', snel schudde ze zijn hand en ze stotterde al blozend: '*Sorry, my name is Emma.*'

'*My name is Florian, nice to meet you, Emma*', zei Florian al glimlachend.

Hij had wel iets, alhoewel ze er niet direct de vinger op kon leggen. Hij kwam zelfverzekerd over en toch leek hij op het eerste gezicht niet arrogant.

Julia grinnikte naast haar. 'Zullen we maar gaan zitten dan?', zei ze.

Julia vroeg hen van alles over school, Luxemburg en hobby's. Emma was blij dat Julia zo makkelijk een gesprek op gang kon brengen. Het duurde even maar langzaam voelde ze het bloed uit haar gezicht zakken en durfde ze weer zijn kant op te kijken. Nu ze wat minder rood was, kon ze zelf ook weer meedoen in het gesprek.

'Ik vind voetbal het leukste om te doen', zei Matthias.

'We spelen soms als klas in de pauze een potje', zei Florian tegenover haar.

'Ik ben zelf meer van het dansen', zei Julia.

'Echt?', reageerde Anne. 'Ik ook, klassiek of modern?'

'Modern en soms ook wedstrijden', zei Julia.

'Gaaf', zei Anne. 'Ga je deze week ook nog trainen?'

Aan de meeste tafeltjes werd druk gekletst en nadat alles van de high tea op was, gaf de docent aan dat het tijd was voor de rondleiding. Dit was het laatste onderdeel van de middag voordat ze naar huis toe gingen, wist Emma. Terwijl ze het lokaal uitliepen, liep Julia vooruit met Anne. Ze hadden ontdekt dat ze allebei dol op dansen waren en kletsten dus aan een stuk door over allerlei dansstijlen en muzieksoorten. Van Florian wist ze eigenlijk nog vrij weinig. Hij had zich wel in het gesprek gemengd, maar weinig gedeeld over wat hem bezighield en wat hij leuk vond. Behalve dan dat hij af en tot in de pauze voetbalde. Hij kwam naast haar lopen.

'Het eten was heerlijk! Ik was daar zo aan toe', zei hij.

'Dat geloof ik best. Jullie zijn denk ik al vroeg vertrokken?'

'Rond 9 uur.' Hij keek haar onderzoekend aan. 'Zeg eens, deze week lo-geer ik dus bij jou? Vertel eens iets over je familie. Heb je broers en zussen?'

Ze keek hem schuin omhoog aan. Zijn ogen waren de meest opvallende kleur blauw die ze ooit gezien had. Maar niet ijzig, nee, zijn oogopslag was vriendelijk.

'Ik heb twee broers. Een oudere broer, Job, en een jongere broer, Lucas.